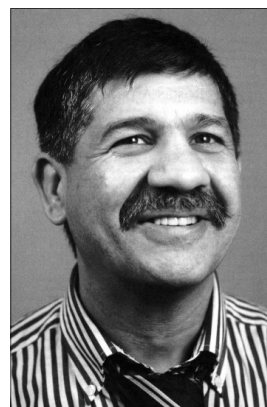

„Régi nagy mesterek által készített tárgyakba új életet lehelni”

Rostás Árpád műbútorasztalos, restaurátor 1962-ben született Kaposváron. Állami intézetben nevelkedett, majd a Kaposvári Építőipari Szakmunkásképző Iskolában asztalos szakmát szerzett. Mint vándorasztalos végigjárta az országot, és híres mestereknél tanult: Harcsa Lajosnál, Cs. Kiss Ernőnél, Dilong Sándornál, Papp Imrénél, Goldschmidt Andornál. Dolgozott Franciaországban, Angliában, Németországban is. Itthoni főbb munkáinak helyszínei: Marcali Kórház, az Ország-ház ülésterme, Magyar Tudományos Akadémia, kőbányai zsinagóga, Petőfi Irodalmi Múzeum, Sörforrás étterem (Váci utca), Gellért fürdő.

ASA felvétele

– Mit tud a családja múltjáról, nagyszülőkről, dédszülőkről?

– Semmit. Még a szüleimet sem ismertem. Amikor megszülettem, ott hagytak a kórházban, ahonnan egy másik „közházba”, az árvaházba kerültem. Állítólag a cigányvajda fia vagyok, szerelemgyerek, akit nem mert, nem tudott senki sem vállalni. Olykor megállítottak öregasszonyok, te nem Rostás vagy, hanem Máté – utalva a vajdára –, de semmit sem tudok biztosan. Úgy tíz éve egyszer találkoztam az anyámmal, aki akkor már nagyon beteg volt, de mindenképpen szeretett volna még egyszer látni. Beszélgettünk egy kicsit, mondtam neki, édesanyám, én nem haragszom, s megöleltem. Úgy tudom, nem sokkal utána meghalt. Almomban viszont többször megjelentek a szüleim, azt mondták: ne haragudj ránk, szegények voltunk, szégyelltük, hogy kukázunk.

– Mit felelt az álomra – ébren?

– Tényleg nem haragudtam, sőt meg kéne köszönnöm, mert így szakmát tanulhattam, méghozzá azt, amit mindennél jobban szeretek.

– Hol gyerekeskedett?

– 1966-ban Nágocsra kerültem, olykor átvittek Nagyszakácsiba, Tiszadobra, aztán vissza Nágocsra, ott is fejeztem be az általános iskolát.

– Az intézetnek saját iskolája volt?

– Igen, de akkor a falusi gyerekek is odajártak, aztán lett a községnek önálló iskolája, akkor viszont az intézeti gyerekek is kijártak oda.

– Mire emlékszik ezekből a korai időkből?

– Leginkább arra, hogy hétvégén jöttek a szülők, a többiekkel együtt én is kiültem a ház elé a parkba, s vártam, hogy hozzám is jöjjenek. Sőt, volt a parkban egy bibliát ábrázoló díszkő, annak az egyik lapjára rákarcoltam a nevem, meg, hogy várom az anyukámat. Persze, hiába vártam. Karácsonykor csak néhányan maradtunk bent az intézetben, akkor is kiültem a padra, és sírdogálva vártam, hátha jön. A nevelőm észrevett, s elvitt magával a templomba, ahol láttam, hogy Jézus föl van szögelve a keresztre. Én pedig le akartam venni onnan, hogy segítsék neki.

Megmagyarázták, hogy nem kell neki segíteni, ő segített rajtunk, amikor megváltott bennünket a kereszthalálával. Azóta hiszek Istenben, s abban, hogy ő vezetett az életemben.

– Minden ünnepet az intézetben töltött?

– Szombat-vasárnap kivettek családokhoz, mindig máshova, ott általában jól éreztem magam. Nemrég egy néni felhívott, elcsukló hangon, azt mondta, 43 éve én voltam kint náluk egy hétvégén, ő ajándékozott nekem egy kis játékkutyát, én pedig azt mondtam, nem viszem el, mert jövő héten úgyis visszajövök. A néni most nyolcvanegy éves, s azt szeretné, ha elmennék a kutyáért, megőrizte máig. Nem messze Kaposvártól, Toponáron lakik, hamarosan meglátogatom.

– Mit csinált nyáron, amikor nem volt iskola?

– Maradtam – körülbelül tizedmagammal – az intézetben, segítettünk a háznál, dolgoztunk a nevelők földjein, de én leginkább a mesterek műhelyében szerettem lenni, s nézni, hogy dolgoznak a hintókészítők, a cipészek, kovácsok, asztalosok. Én négyévesen már szó szerint gyalupad mellett voltam. A mesterek nem bánták, hogy ott lábatlankodok, azt mondogatta mind, tanulj szakmát, fiam. És én tényleg mindig alkotni, valamit csinálni vágytam. Teljesen szabályos rossz gyerek voltam, de abban különnek számítottam, hogy gyakran elvonultam a többiektől, és sokat rajzoltam. Egyszer egy pályázatra beadtam a Szigetvár ostroma című rajzomat, de visszadobták, mert nem hitték el, hogy én csináltam. Rajzoltam felügyelet mellett egy másikat, színes ceruza-készletet nyertem vele és egy hét üdülést. A rajztanárom nagyon biztatott és sokat segített, ami nagyon jólesett, de én szívesebben töltöttem az időm az asztalosműhelyben. Mikor nagyobb lettem, nyáron ott is dolgozhattam.

– Hova került a nyolc osztály elvégzése után?

– Mindenáron ott akartam maradni. Ez az én otthonom, gondoltam, tetszett a kastély, a fák a park-

ban, órákig tudtam nézegetni, rajzolgatni őket. Az igazgató pedig azt mondta, Árpád, magának tovább kell mennie. S mozoghatott bennem is valami, mert emlékszem, egyik ablakpárkányba belevestem: én világhírű akarok lenni.

– *Hogyan kezdett hozzá vágyai megvalósításához?*

– Kaposvárra kerültem az Építőipari Szakmunkásképző Iskolába asztalostanulónak. Itt is rögtön csalással vádoltak, elsőben kellett csinálnunk egy úgynevezett ollós-csapot, s a tanárom, Csere László nem hitte el, hogy én készítettem. Csináltatott még egyet, amikor látta, hogy ugyanolyan jó, magához vett, és nagyon sokat foglalkozott külön is velem. Figyelt rám, megtanított a pontos fűrészelésre, gyalulni, szerszámot élezni stb. Kemény volt velem, de igazságos. A végén azt mondta: fiam, amit tudok, átadok neked, a többit magadnak kell hozzátenned. Máig számon tart, és büszke rám, ha találkozunk, mondja, láttalak a tévében, tetszett ez vagy az a munkád.

– *Ezek szerint már akkor kitűnt a többiek közül?*

– Azt hiszem, igen. Szakmunkásversenyt is nyertem Debrecenben. Egy ún. cinkelt ládát – a cink nem a fémet jelenti, hanem egy összeillesztési módot – kellett készítenem, s gyakorlásképpen itthon is kellett csinálnom egyet. Nemrég tudtam meg, hogy a művezetőm eltette emlékebe, s harminc éve őrzi az én ládámát. Nagyon jó érzés ezt tudni.

– *És pofonokat kapni? Olvastam, hogy versenyszerűen bokszolt.*

– Éppen azért kezdtem el 1976-ban bokszolni, hogy ne kapjak pofonokat. Meguntam, hogy mint kicsi, gyenge gyereket mindig megverték. Egyszer jött hozzánk egy bokszedző az iskolába, és Muhammad Ali-filmeket vetített, hogy kedvet csináljon nekünk a bunyóhoz. Én rögtön menni akartam, de a tanárom nem engedett, s a változatosság kedvéért ő is megvert – hogy ne verekedjek. De akkor engem már nem lehetett visszatartani. A kaposvári Dózsába mentem, Varga László volt az edzőnk, én szorgalmas, ügyes gyerek voltam, serdülőbajnokságot nyertem, ifi válogatott lettem, Kapos Kupa-bajnok, s van egy OB-ezüstérmem is. Nagyon sokat kaptam a sporttól. Több vidéki klubban megfordultam, 1980-ban olimpiai kerettag voltam, de akkoriban már sokkal jobban érdekelt a munkám és a tanulás. Könyvtárba jártam, és a nagy mesterek műveit tanulmányoztam. Sokáig nem értettem őket, de első látásra megfogtak, s nem tudtam szabadulni tőlük. A szobrászat és a belsőépítészet érdekelt leginkább. És mindekelőtt a nagy mesterek, Leonardo, Michelangelo, Girlandaio munkássága.

– *Asztalosmesterséget tanult a szakmunkásképzőben. Hogyan lett műbútorasztalos és restaurátor?*

– Sajnos nem az iskolában, hanem „csak” az életben tanultam meg a szakmát. Jártam az országot, fölkerestem a legjobb mestereket, s náluk, tőlük tanultam – azt hiszem, mesterfokon. Marcaliban a műhelyem cégtáblájára ma is az van írva: vándorasztalos.

– *Ha jó iskola volt a vándorlás, akkor miért sajnós?*

– Nem bántam meg, szó sincs róla, ma ugyanígy tennék, de bizonyos műemléki restaurálási munkákat sokszor azért nem kapok meg, mert nincs hozzá papírom – csak tudásom. S az, úgy látszik, kevés.

– *Kiknél dolgozott és mit tanult?*

– Először Tatára mentem az akkor már nyolcvanéves Harcsa Lajos bácsihoz, aki legendás műbútorasztalos volt, és mindent tudott a szakmáról, legtöbbet a politúrozásról. Azt mondtam, szeretnék nála dolgozni, pénzt nem kérek, csak tanulhassak tőle. Amikor magyarázott valamit, engem ültetett a székre, ő pedig egy fölfordított vödörré ült. Örökre belém vésődött egy-egy mondata, igaz, le is írta őket. Például, amit a szerszámokról mondott: „A jó mester szerszáma mindig több volt, mint tárgy, volt abban valami viszony is, lehet, hogy a veríték ragasztotta őket össze.” Munkánk anyagáról, a fáról pedig talán senki sem beszélt nála szebben: „Tanulhatunk a fától, az ember legértékesebb, életfenntartó, élelmet adó, levegőt termelő, testével testeket, tüzével meleget, hamvával is segítő testvértől, a teremtés egyik csodájától, amely nélkül nem lehetett és nem is lesz élet. Az elpusztítását az Embernek már nem lesz módja sajnálni. Testével segítette mesterségünk születését, növelését, ragyogását.” Harcsa Lajos bácsi aztán beajánlott az ugyancsak tatai Cs. Kiss Ernőhöz, a híres fafaragó művészhez, aki éppen most nyolcvanéves. Ő küldött a faszobrász Dilong Sándorhoz, aki tanított az egyetemen is, és a reneszánsz volt a fő területe. Rengeteg szobor, faburkolat őrzi a keze nyomát az Országházban, a Budai Várban s az országban sok helyütt. Ő ajánlotta Papp Imrét, aki jeles intarziakészítő mester volt, ami nem csoda, hiszen az édesapja annak idején díjat nyert intarziájával a párizsi világkiállításon. Nála tanultam az intarziakészítést, -javítást, s ő küldött tovább egyik nagy példaképemnek, Teák Endrének a tanítványához. Teák nevéhez fűződik többek közt az Országház bútorainak, faburkolatainak készítése, a Károlyi palota berendezése, lépcsőkorlátai, díszmennyezete stb. Aztán Goldschmidt Andornál tökéletesíttem a tudásomat, akinek a Kazinczy utcában volt műhelye. Azt mondták, ha van valaki, aki mindent tud a politúrozásról, akkor ő az. Hozzá egyszerűen beállítottam a műhelyébe. Éppen Lehel Györgynek, a Rádiózenekar karnagyának restaurált egy asztalt. Mondtam, hogy szeretnék magától tanulni, de minthogy jóformán rám sem nézett, hogy magamra irányítsam a figyelmét, nagy büszkén azt mondtam neki, hogy amit maga egy óra alatt megtanult, azt én megtanulom egy fél óra alatt. Fölkapott egy seprűt, hátba vágott velem, és kizavart a műhelyéből. Én meg visszamentem, s most már alázatosabban kértem, hogy hadd maradjak, dolgozok neki, nem kérek pénzt, csak tanítson. Beleegyezett. Segítettem neki mindenben, amit kért, takarítottam és közben figyeltem. Ám amikor a politúrozáshoz a pácot keverte, mindig átment a másik szobába, és magára csukta az ajtót. Én meg fúrtam rá egy lukat, azon keresztül

lestem, miből mennyit tesz bele, s mindent fölírtam egy darab papírra. Egyszer kértem, hadd keverjem ki én a pácot. Elnézően mosolygott, de megengedte. Aztán ugyancsak meglepődött, amikor elkészültem vele. Megkérdezte, hát ezt te honnan tudod. Bevallottam neki, hogy kilestem őt egy lukon át, hogyan csinálja. Fenéken billentett, aztán könny szökött a szemébe, és azt mondta: belőled még lesz valaki.

– *Közben bokszolt is, vagy azt addigra abbahagyta?*

– Bokszoltam, de már nem az volt az első. Megfordultam több sportegyesületben, például a Paksi Atomerőműben, a Tatabányai Bányász SC-ben, ott is, minden városban kerestem a tanulási lehetőséget. Tatabányán például dolgoztam az erdélyi származású, kiváló műbútorasztalosnál, Katona Józsi bácsinál. Ez esetben ő mondta nekem, hogy: nem tudok fizetni, de egyre-másra megtaníthatlak. Boldogan maradtam. Egyszer egy különleges bull bútort restauráltunk – ezt a stílust egy Bull nevű francia asztalosról nevezték el, s a gyöngyház és a rézdíszítés dominál rajta –, én valahogy rosszul nyúltam hozzá, ő pedig teljesen váratlanul meghúzta a hajamat. Azt mondta, ne sértődj meg, de ebből a műhelyből nem mehet ki rossz munka. Papp Imre nekem adta a gyalupad-ját, Goldschmidt Andortól kaptam furnérlemezeket, lakkot, gyalut s különféle speciális szerszámokat. Elhatároztam, ha meghalok, a szerszámaimat viszem magammal. A koporsómban ott lesz egy Biblia, egy gyalu, egy véső meg egy colstok, hogy a túlvilágon is dolgozhassak. Ezek a mesterek voltak az én egyetemi tanárain, s műhelyeik az egyetemem. Sajnos, a hivatalos szakma ezt nem ismeri el. Hiába bizonyítottam százszor a fával, ha papírral nem tudom bizonyítani hozzáértésemet. A Restaurátor Kamara nem fogad be, ha Rostás Árpád néven adják be az engedélykérelmet, a Műemléki Felügyelőség nem adja meg. De sokan adják szájról szájra: menj el ahhoz a cigány asztaloshoz Marcaliba.

– *A Lépcső című Gyarmathy Lívia-filmet én is láttam, melyben az a lépcső nemcsak a marcali kórház előcsarnokának restaurált följáróját jelenti, hanem az ön fölfele haladásának útját is. Hogyan kapta meg ezt a munkát, és hogy halad a saját lépcsőjén?*

– A feleségem Marcaliba való, ide költöztünk, itt ragadtam. A kórház lépcsőjéről lemondtak, életveszélyesnek nyilvánították, ki akarták dobni, mondván, felújíthatatlan. Én láttam, hogy ez nem igaz, a lépcső megmenthető, ha megfelelő anyaggal kezeljük, tartósítjuk a fát, s a tönkrement, hiányos részeket újrafaragjuk. Megcsináltam, ma is áll, és még nagyon sokáig fog állni. Büszke vagyok rá, mert sikerült megmentenem valami fontosat, értékeset. Itt is eszembe jutottak Harcsa Lajos bácsi szomorú szavai: „Hiába tudjuk a tényt, hogy a régi évezredes és évszázados emberi alkotások, szellemi és fizikai ismerete nélkül nem volna érdemes embernek lenni, nagyon sok alkotás ma már reprodukálhatatlan, eltűntek a mestereik, és elmúlottak azok az igények is, amelyek létrehozták. Így a mi mesterségünk is.” Én megértem őt, de igyekszem neki ellentmondani:

nem múlhattak el teljesen azok az igények, és nem múlik el a mi mesterségünk sem.

– *Hol vannak azok az igények?*

– Főleg külföldön tesznek meg mindent azért, hogy a régi értékeket megőrizték maguknak és a jövőnek, de azért nálunk is vannak emberek, akik óvják, becsülik a régi szépségeket. A Gyarmathy-film után megkeresett a szenvedélyes műgyűjtő, Bakai Péter, s leküldött értem egy autót Marcaliba. Adott próbamunkát, egy barokk széket kellett restaurálnom. Végül több pályázó közül engem választott. Két évig dolgoztam nála és a barátainál. Neki köszönhettem, hogy külföldre mehettem. Azt mondta nekem: maestro, önnek külföldön kell dolgoznia, mert méltó rá, és ott tudna igazán alkotni. Amikor kijutottam Franciaországba, felhívtam és megköszöntem neki, hogy felfigyelt rám, segített, és úgy bánt velem, mintha a saját fia lettem volna. Sokat köszönhetek Ladányi Évának, akinek a révén a Gellért fürdőben kaptam nagyon szép munkákat és a Német–Magyar Egyetemen. Sárdy Péter bizalmából restaurálhattam a Stümmer bútort Kaposváron, ezt a munkát egyébként tiszteletből följánlítottam a városnak, merthogy nem kaptam meg a pénzemet. Rengeteg munkámra vagyok büszke itthon is, külföldön is, nem tudom mind felsorolni, nézze meg az interneten.

– *Hogyan sikerült kijutnia külföldre?*

– 1996-ban egy bécsi barokk garnitúra helyreállításaért a Csók Galéria pályázatán elnyertem a Budapest asztalosa címet – aztán később, még egyszer –, bekerültem az újságokba, s még abban az évben kaptam Párizsban egy jó munkát. Kimentem, és az gondoltam, hogy talán sosem jövök haza. Meghívtak Versailles-ba, hogy restauráljam a Napkirály parkettjét, de gépet nem használhatok, és az új részeknek tökéletesen olyanoknak kell lenniük, mintha régiek lennének. Találtam egy nagyon régi kukoricagórét, annak a léceit használtam fel, húsz négyzetméter új részt kellett csinálni, de senki sem veszi észre a különbséget. A kastély műtörténésze hitetlenkedve nézte, aztán mutatott egy 16 centiméter magas és 16 centiméter széles faragványt, mely mint kiderült, XIV. Lajos konzolasztalának egy mintája volt. Kérdezte, meg tudom-e csinálni. Egy ívet kellett belefარagnom. Megcsináltam. Aztán hoztak egy barokk szobrot, utána egy barokk tükröt, azokat is helyreállítottam. Egyre inkább fölfigyeltek rám. Elvittek árverésekre, hogy megmondjam, mit érdemes megvenni, mit nem. Egy alkalommal az az úr, akinek dolgoztam, elküldött egy árverésre, antik ágyat akart venni a feleségének születésnapjára. Licitáltunk az ágyra, amikor a licit elérte azt az összeget, amennyire nekem mandátumom volt, fölálltam, odamentem a riválisomhoz, és azt mondtam neki, uram, nekem nincs több pénzem, de kérem, ne licitáljon tovább, hadd vegyem meg én az ágyat, születésnap ajándék lesz. Megállt, és átadta nekem. Ezzel az úrral volt még egy érdekes találkozásom. Egy bull stílusú órára licitált, én megnéztem az órát, és azt mondtam, hogy hamis. Mutattam, ez sem eredeti

rajta, és az sem. Megtapsoltak. Így adtak kézről kézre, eljutottam Franciaország más vidékeire is, aztán Angliába, Németországba. Lyonban például egy kolostor 13. századi gótikus templomában gyóntatófülkét tisztítottak éppen, amikor közöltem velük, hogy erre volna alkalmasabb anyag is. Kérték, mutassam meg. Letisztítottam a saját anyagommal a fülkét, ők meg csodálattal nézték az eredményt. Kérdezték, milyen anyag ez. Mondtam, hogy az titok, de szívesen dolgoznék itt. A papok örültek volna, de nem volt munkavállalási engedélyem, haza kellett jönnöm. Pedig rengeteg munkát ajánlottak, jó helyem volt, befogadtak, és ott senkinek nem jelentett problémát a cigányságom, mint itthon, sőt büszkén mondogatták, hogy gypsy professional artist. Szeretnék újra visszamenni, mert ott sokkal jobban megbecsülik azt, aki a régiségeket korhű technológiával, korhű anyagokkal helyre tudja állítani, s konzerválva megőrizni a jövőnek.

– *Beszélt egy titkos anyagról, az voltaképpen micsoda?*

– Leginkább arra hasonlít, amit az ókori Egyiptomban használtak a fa konzerválására. A pontos összetételét nem tudnám megadni, igaz, nem is akarom. Ahhoz túl értékes. De elmondom a születési történetét. Sokat kísérleteztem vele, de sosem sikerült tökéletesen. Egyszer a Bem rakparti Andrássy-palotában dolgoztam, ahol egy karzat íves faragását kellett megoldanom, de nem tudtam, hogy kezdjek hozzá, mert nem értettem, eredetileg hogyan készítették. Leültem, spekuláltam, s mintha sugallatot kaptam volna, bevillant: vágd el. Elvágtam, s amikor megláttam a metszetét, rögtön tudtam, hogy hajlították a fát. Megcsináltam a meglévő rész tükörképét, olyan hűen, hogy mindenki eredetinek hitte. Ott a palotában le kellett tisztítanunk 500 négyzetméternyi fafelületet. A lányom is velem volt, próbálgattuk a különféle vegyszereket, aztán abbahagytuk, leültünk, mert nagyon elfáradtunk. Elaludtunk. Amikor fölébredtünk, azt mondja a lányom, nézd apu, letisztult. Megörültünk, és a teljes felületet lemostuk vele, tökéletes lett. Megcsináltam vele a kőbányai zsinagóga ajtaját, mennyezetét, azt mondták a megrendelők, uram, nekünk nem új kell. Én meg mondtam, uraim, ez a régi, eredeti állapotban helyreállítva. Ezzel az anyaggal kezeltem sok egyéb mellett a szombathelyi serház – az egykori Batthyány-kastély – gyönyörű famunkáit is. Annyira tönkrementek, hogy ki akarták dobni az egészet. Szabolcsi Gábor, a szombathelyi Karnevál elnöke – ők használják a kastélyt – panaszkodott Mezős Tamásnak, aki azt mondta, hogy ha meg lehet menteni, akkor Rostás Árpád el fogja vállalni. Elvállaltam, megcsináltam. Hatalmas munka volt, 600 négyzetméternyi felület, fagerendák, lépcsők,

korlátok, ablakok, bejárati ajtók tökéletesen és időtállóan felújítva, ugyanakkor korhűen, hitelesen: a 200 éves lépcsőnek még a kopását is meghagytam. A szer nagyon szép felületet ad, tisztít, konzervál és nagyfokú tűzvédelmet is biztosít.

– *Miért nem szabadalmaztatja?*

– Két okból. Egyrészt félek, hogy ha megmondom, kissemmiznek, másrészt nem is tudok milligrammra pontos összetételt megadni. Ha méricskélni kezdem, akkor mindig foltos lesz a felület, ha érzés alapján öntöm össze a dolgokat, mindig sikerül. Egyébként nemrég Amerikából kerestek miatta. Ha tetszene nekik a találmányom, és sikerülne megegyezni, az számomra nagy előrelépés és elégtétel lenne. Kinéz egy megrendelés Japánból is, most mindenesetre elkezdtem japánul tanulni. Nemcsak az üzlet miatt, hanem mert bolondulok a távol-keleti művészetért. Nagyon szeretnék eljutni Indiába, Kínába, Kambodzsaiba is.

– *Sokféle famunkát csinál, de mit szeret legjobban?*

– Régi nagy mesterek által készített tárgyakba új életet lehelni. Menthetetlennek látszó értékeket megmenteni. Templomok, kastélyok berendezéseit, épületdíszeit helyreállítani és konzerválni. Politúrozni, intarziát restaurálni. Minden munkát szeretek, ami a régi, az eredeti visszaállítására irányul. És mindent elutasítok, ha a gyorsaság, olcsóság és egyszerűség kedvéért valahol ki akarják dobni a régít.

– *Miért nem tanít?*

– Mert nincs diplomám, igaz, nem egy olyan professzor tanít az egyetemen, aki nálam tanult. Azért hívnak olykor, nemsokára megyek Sopronba a Faipari Egyetemre előadást tartani, meghívtak előadásra az Építész Kamarába, s jártam az aszódi börtönben is, ahol azt igyekeztem a fiataloknak elmondani, hogy tanuljanak szakmát, legyenek jó szakemberek, s hogy van más út, mint a kocsmázás. Elmondom nekik a magam példáját, s azt, hogy minden rosszból kihozható valami jó, ha nagyon akarjuk. Az árvaságból jó szakma, a megveretésekből sportkarrier.

– *A gyerekei mivel foglalkoznak? Követi-e valamelyik?*

– Edina húszéves, gazdasági főiskolára jár, a jog és a menedzserszakma érdekli. Árpád fiam most érettségizik, jól sportol, gyönyörűen farag, de pillanatnyilag, azt hiszem, pincér szeretne lenni. Én egyiküket sem erőltetem, de titokban abban reménykedem, hogy a lányom később majd átveszi a cég irányítását, a fiam pedig a nyomomba lép. Nyáron jönnek, segítenek, a lányom jól tervez és ügyesen politúroz, a fiamnak, mint mondtam, nagyon jó érzéke van a faragáshoz, és biztosan szereti is csinálni, hiszen egyszer kisebb korában, amikor faragás közben megvágta a kezét, eltakarta a sebet, nehogy abba kelljen hagynia.

Szále László

Látogasson el honlapunkra: www.nemzetisegek.hu